

Μήνυμα σε μια χώρα που καίγεται

Προσφέρουμε την ακλόνητη αλληλεγγύη και συμπαράστασή μας σε όσους εμπλέκονται τις τελευταίες νύχτες στις εξεγέρσεις στο Ηνωμένο Βασίλειο. Τα συναισθήματα αυτά αφορούν τόσο τους εξεγερμένους όσο και τις κοινότητες που επηρεάζονται από αυτούς. Αναγνωρίζουμε ότι οι ταραχές έχουν καταστρέψει τα μέσα βιοπορισμού πολλών ανθρώπων και ότι σπίτια έχουν καεί, και συμφωνούμε ότι αυτά είναι λάθος στόχοι επίθεσης. Ξέρουμε, όμως, ότι αυτού του είδους οι λεηλασίες και καταστροφές είναι η έσχατη αντίδραση των εντελώς εξαθλιωμένων και των χωρίς δικαιώματα.

Για άλλη μια φορά, πολιτικοί, ΜΜΕ και αστυνομία μιλούν για «εγκληματικά στοιχεία» που «παρεισέφρησαν» σε δικαιολογημένες διαμαρτυρίες και ότι για όσα γίνονται ευθύνονται «κακοποιοί» και «παρείσακτοι». Όσο η εξέγερση εξαπλώνεται στην πρωτεύουσα και στο υπόλοιπο της χώρας, λιγοστεύουν και οι τρόποι για να είναι κάποιος «παρείσακτος». Στο τέλος τέλος, από ποια κοινωνία προέρχονται όλοι αυτοί οι εξεγερμένοι, αν όχι από τη δικιά μας;

Εάν υπάρχει ένα πράγμα που τα ΜΜΕ θέλουν να αποσιωπήσουν είναι η δημοτικότητα αυτής της εξέγερσης. Προφανώς οι χιλιάδες κουκουλοφόροι άνδρες και γυναίκες δεν μπορούν να είναι ο «κανένας». Ούτε μπορούν να θεωρηθούν ότι αξίζουν λιγότερο επειδή είναι άνεργοι σε μια χώρα χωρίς δουλειές.

Η Theresa May¹ μας λέει ότι «η βία δεν είναι ποτέ δικαιολογημένη». Κι όμως, η αστυνομία σκότωσε τον Mark Duggan και η κυβέρνησή μας βομβαρδίζει τη Λιβύη κάθε βράδυ. Ο Nick Clegg² δήλωσε ότι «πρόκειται για ξεκάθαρα εγκληματικές ενέργειες». Κι όμως, ο ίδιος είχε προβλέψει τέτοιες ταραχές στην προεκλογική του εκστρατεία, όταν μιλούσε ενάντια στα μέτρα λιτότητας μιας κυβέρνησης χωρίς συναίνεση. Και ο Boris Johnson³, φυσικά, ενημέρωσε το κοινό ότι την ευθύνη για την εξέγερση την έχουν αποκλειστικά οι ίδιοι οι εξεγερμένοι.

Πιστεύουμε ότι το κρατικό μονοπώλιο βίας θα καταστρέφει πάντα τις κοινότητες. Πιστεύουμε ότι η εγκληματικότητα δεν αποτελεί καλό κριτήριο για το εάν μια πράξη είναι σωστή. Αποδίδουμε αποκλειστική ευθύνη για την εξέγερση στις δομικές, εγγενείς και μόνιμες ανισότητες που υπάρχουν στη χώρα μας και στη συνεχιζόμενη καταλήστευση των υλικών πόρων της εργατικής τάξης. Για να το πούμε απλά, οι συνθήκες διαβίωσης πολλών σήμερα χαρακτηρίζονται από τη φτώχεια και πλαισιώνονται από την περιθωριοποίηση και το ρατσισμό του κράτους. Αυτό το ονομάζουν «πρόγραμμα λιτότητας». Ας θερίσουν ότι έσπειραν.

Οι τοπικοί ηγέτες των κοινοτήτων επιστρατεύτηκαν για να συνεχίσουν το διαχωρισμό των κοινοτήτων σε «καλούς» και «κακούς», θαρρείς και οι κοινότητες δεν υποφέρουν ως σύνολο από την καταπίεση και τη φτώχεια. Τους συνιστούμε να μην εγκαταλείψουν κανένα μέλος της κοινότητάς τους. Το Εργατικό Κόμμα έχει ξεκάθαρα εγκαταλείψει κάθε πρόσχημα εκπροσώπησης της εργατικής τάξης που βλέπουμε στους δρόμους. Οι βουλευτές Diane Abbot⁴ και David Lammy⁵ στήριξαν την καταδίκη τους στην εξέγερση στην παράδοση άποψη ότι οι εμπλεκόμενοι δεν είναι «αντιπροσωπευτικά μέλη της κοινότητας». Όταν, όμως, σύσσωμο το τοπικό συμβούλιο του Hackney συμμετέχει σε καταστροφές καμερών ασφαλείας και επιτίθεται στην αστυνομία που επανειλημμένα κακοποιεί τους κατοίκους, ξέρουμε ότι αυτή η αντίληψη δεν στέκει. Τις τελευταίες μέρες βλέπουμε στους δρόμους μια αλλοτριωμένη εργατική τάξη, παλιά και νέα, πολυπολιτισμική και ενωμένη.

Η σπίθα της εξέγερσης δόθηκε από τη δολοφονία ενός άντρα από την αστυνομία, η οποία στη συνέχεια προσπάθησε να παραπληροφορήσει την οικογένεια του θύματος και τον

υπόλοιπο κόσμο για το γεγονός. Από τον Blair Peach⁶ στη Cynthia Jarret⁷, από τον Ian Tomlinson⁸ στον Smiley Culture⁹ και στους χιλιάδες που σκοτώθηκαν από την αστυνομία εδώ και δεκαετίες, η αστυνομία πρώτα σκοτώνει και μετά λέει ψέματα. Κανείς πλέον δεν το αμφισβητεί αυτό και η αστυνομία δεν μπορεί να περιμένει ότι αυτή η αηδιαστική συμπεριφορά θα παρέμενε εσαεί ατιμώρητη.

Η έκρηξη στους δρόμους του Λονδίνου αποτελεί καταδίκη της κατάστασης στη χώρα και η τραγωδία των χαμένων σπιτιών μια οδυνηρή καταδίκη της σημερινής κοινωνίας. Και γεγονότα σαν αυτά θα γίνονται όλο και πιο συνηθισμένα όσο η εργατική τάξη και η μαύρη κοινότητα θα καταπιέζονται από τις πολυεθνικές, τη λιτότητα και την αστυνομία. Όταν οι κοινότητες της εργατικής τάξης ξεκινάν τέτοιους αγώνες δεν χωρά αμφιβολία για το πού θα πρέπει να σταθούμε: στο πλευρό ΟΛΩΝ αυτών και ενάντια στην αστυνομία και την κυβέρνηση.

από: <https://anticutsspace.wordpress.com/2011/08/09/a-message-to-a-country-on-fire/>

¹ Theresa May: υπουργός εσωτερικών, μέλος του Συντηρητικού Κόμματος

² Nick Clegg: αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, αρχηγός του Κόμματος Φιλελευθέρων που συγκυβερνά στην Αγγλία.

³ Boris Johnson: δήμαρχος του Λονδίνου, δημοσιογράφος και μέλος του Συντηρητικού Κόμματος.

⁴ Dianne Abbot: βουλευτής του Εργατικού Κόμματος στο Hackney.

⁵ David Lammy: βουλευτής του Εργατικού Κόμματος στο Tottenham.

⁶ [Blair Peach](#): δολοφονήθηκε στο Southall από αστυνομικούς στις 23/4/1979, κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια σε προεκλογική συγκέντρωση του Εθνικού Μετώπου στο τοπικό Δημαρχείο.

⁷ [Cynthia Jarret](#): πέθανε στις 5/10/1985 από καρδιακή προσβολή κατά τη διάρκεια αστυνομικής έρευνας στο σπίτι της στο Tottenham. Την επόμενη μέρα μια διαμαρτυρία έξω από το τοπικό αστυνομικό τμήμα εξελίσσεται σε εκτεταμένες συγκρούσεις με την αστυνομία.

⁸ [Ian Tomlinson](#): δολοφονήθηκε από αστυνομικούς κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων ενάντια στη σύνοδο των G-20 στο Λονδίνο την 1/4/2009.

⁹ [Smiley Culture](#): δολοφονήθηκε με μαχαίρι κατά τη διάρκεια αστυνομικής έρευνας στο σπίτι του, στις 15/3/2011. Η αστυνομία δήλωσε ότι αυτοτραυματίστηκε.